

Sygn. akt II W 890/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

23 stycznia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Skibińska

Protokolant: Katarzyna Jagiełło

po rozpoznaniu na rozprawie 1 października 2019r., 15 października 2019r., 16 stycznia 2020r.

s p r a w y : **J. L.**

syna W. i J. zd. K.

ur. (...) w J.

obwinionego o to, że:

w dniu 05 lipca 2019 roku około godz. 11:00 w J. na ul. (...), tj. na drodze publicznej, prowadził pojazd marki T. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie po użyciu alkoholu (I – badanie 0,20 mg/l, II badanie – 0,19 mg/l)

tj. o wykroczenie z art. 87 § 1 k.w.

I. uznaje obwinionego J. L. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 87 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 87 § 1 k.w. wymierza mu karę grzywny w wysokości 1.500 (jednego tysiąca pięciuset) złotych,

II. na podstawie art. 29 § 1 i 2 k.w. w zw. z art. 87 § 3 k.w. orzeka wobec obwinionego J. L. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku,

III. na podstawie art. 29 § 4 k.w. na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów zalicza obwinionemu okres zatrzymania prawa jazdy od 5 lipca 2019 do 23 stycznia 2020,

IV. na podstawie art. 119 § 1 k.p.s.w. i art. 118 § 1 pkt 1 k.p.s.w. zasądza od obwinionego J. L. na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w wysokości 120 (stu dwudziestu) złotych oraz kwotę 465,19 zł (czterystu sześćdziesięciu pięciu złotych dziewiętnastu groszy) tytułem kosztów uzyskania opinii biegłego, nadto na podstawie art. 3 ust 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) złotych.

Sygn. akt II W 890/19

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

5 lipca 2019 około godziny 11:00 w J. na ulicy (...), tj. na drodze publicznej, J. L. prowadził pojazd marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, wynoszącym w pierwszym badaniu 0,20 a w drugim 0,19 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego J. L. – k. 13, zeznania świadka K. M. – k. 34, świadectwo legalizacji – k. 9, protokół badania stanu trzeźwości – k. 8, opinia biegłego M. B. – k. 40.

J. L. nie był w przeszłości karany za wykroczenie drogowe.

Dowód: informacja o braku wpisów w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego – k. 15.

J. L. uzyskuje miesięczny dochód w kwocie 2.800 złotych. Posiada na utrzymaniu dziecko.

Dowód: dane o osobie – k. 30.

W toku czynności sprawdzających obwiniony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył obszerne wyjaśnienia.

W toku postępowania sądowego obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, twierdząc, że alkohol spożył już po prowadzeniu samochodu.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego złożone w toku czynności sprawdzających Sąd ocenił jako wiarygodne w całości, albowiem korespondują one z dowodami w postaci protokołu badania stanu trzeźwości i opinią biegłego.

Wyjaśnienia obwinionego złożone przed Sądem ocenił jako wyraz linii obrony obranej przez obwinionego. Pozostają one w sprzeczności z wcześniejszymi wyjaśnieniami obwinionego, protokołem badania stanu trzeźwości i opinią biegłego.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka K. M.. Relacja świadka dotyczyła zdarzenia związanego z wykonywaną przez niego pracą zawodową, zdarzeń nierzadkich w pracy zawodowej funkcjonariusza Policji, a tym samym zdarzeń takiego rodzaju, do którego świadek podchodzi rutynowo, w sposób wolny od ocen i domysłów. Świadka i obwinionego nie łączyła uprzednia znajomość ani konflikt, wobec czego świadek nie miał powodów, by składać zeznania nieprawdziwe, a niekorzystne dla obwinionego. Brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadka.

Treść dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy nie budzi w ocenie Sądu wątpliwości, gdyż zostały one sporządzone w prawidłowy sposób, przez osoby posiadające ku temu stosowne uprawnienia, a ich treść nie była w toku postępowania kwestionowana. Opinia biegłego jest wyczerpująca, wolna od sprzeczności, została sporządzona w oparciu o szeroką wiedzę specjalistyczną biegłego i nie została skutecznie zakwestionowana.

J. L. jest zdolny do zawinienia. Nie był niepoczytalny, osiągnął odpowiedni wiek i stopień rozwoju intelektualnego, a więc miał możliwość rozpoznania bezprawności popełnionego czynu.

Sprawstwo obwinionego w zakresie stawianego zarzutu nie budzi wątpliwości. 5 lipca 2019 około godziny 11:00 w J. na ulicy (...), tj. na drodze publicznej, J. L. prowadził pojazd marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, wynoszącym w pierwszym badaniu 0,20 a w drugim 0,19 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Czynem tym wypełnił znamiona opisane w art. 87 § 1 k.w.

Stosownie do art. 87 § 1 k.w. kto, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, podlega karze aresztu albo grzywny nie niższej niż 50 złotych.

Art. 24 § 1 k.w. stanowi, że grzywnę wymierza się w wysokości od 20 do 5000 złotych, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Art. 33 k w. stanowi, że organ orzekający wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę za dane wykroczenie, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego (§1). Wymierzając karę, organ orzekający bierze pod uwagę w szczególności rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy, pobudki, sposób działania, stosunek do pokrzywdzonego, jak również

właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia (§ 2). Jako okoliczności łagodzące uwzględnia się w szczególności działanie sprawcy wykroczenia pod wpływem ciężkich warunków rodzinnych lub osobistych; działanie sprawcy wykroczenia pod wpływem silnego wzburzenia wywołanego krzywdzącym stosunkiem do niego lub do innych osób; działanie z pobudek zasługujących na uwzględnienie; prowadzenie przez sprawcę nienagannego życia przed popełnieniem wykroczenia i wyróżnianie się spełnianiem obowiązków, zwłaszcza w zakresie pracy; przyczynienie się lub staranie się sprawcy o przyczynienie się do usunięcia szkodliwych następstw swego czynu (§ 3). Jako okoliczności obciążające uwzględnia się w szczególności działanie sprawcy w celu osiągnięcia bezprawnej korzyści majątkowej; działanie w sposób zasługujący na szczególne potępienie; uprzednie ukaranie sprawcy za podobne przestępstwo lub wykroczenie; chuligański charakter wykroczenia; działanie pod wpływem alkoholu, środka odurzającego lub innej podobnie działającej substancji lub środka; popełnienie wykroczenia na szkodę osoby bezradnej lub osoby, której sprawca powinien okazać szczególne względy; popełnienie wykroczenia we współdziałaniu z małoletnim (§ 4). Przepisy § 1-4 stosuje się odpowiednio do środków karnych (§ 5).

Dokonując wymiaru kary i środka karnego Sąd miał na uwadze dyrektywy określone w art. 33 k.w. Sąd nie dopatrył się żadnej okoliczności łagodzącej. Uprzednia niekaralność nie stanowi okoliczności łagodzącej, albowiem winna stanowić normę w życiu każdego człowieka. Biorąc pod uwagę wynikającą z pierwszych wyjaśnień obwinionego odległość jaką pokonał jako kierujący w stanie po użyciu alkoholu, jak również poziom tego stanu, Sąd uznał za zasadne wymierzenie mu kary grzywny w wysokości 1.500 złotych. . W ocenie Sądu grzywna w takiej wysokości, a więc w kwocie zdecydowanie w dolnej granicy zagrożenia karą grzywny za tego rodzaju wykroczenie będzie kwotą odpowiednią, a jednocześnie wypełni cele kary w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej, uświadamiając sprawcy nieopłacalność niepoprawnego zachowania, zwłaszcza, że czyny takie należą do powszechnie bezzasadnie lekceważonych. Należy podkreślić, że wysokości kar nakładanych mandatami karnymi przy zastosowaniu tzw. taryfikatora nie mają charakteru wiążącego dla Sądu, podobnie jak nie wiąże Sądu wcześniej wydany wyrok nakazowy, od którego wniesiono sprzeciw.

Biorąc pod uwagę wynikającą z pierwszych wyjaśnień obwinionego odległość jaką pokonał jako kierujący w stanie po użyciu alkoholu, jak również poziom tego stanu, Sąd uznał za zasadne orzeczenie środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów na okres roku.

Stosownie do treści art. 29 § 4 k.w. Sąd był zobligowany do zaliczenia na poczet tego środka okresu zatrzymania prawa jazdy.

Biorąc pod uwagę wiek obwinionego i aktualną sytuację na rynku pracy Sąd nie dopatrył się żadnych podstaw do zwolnienia obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych, dlatego zasądził koszty sądowe w całości. .